

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1551/25
9.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Ракић, адвокат из Београда, Ул. др. Александра Костића бр. 19/II, против тужених ББ из ..., ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Уљаревић, адвокат из Београда, Ул. Алексе Ненадовића бр. 1/III и Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, Косовска улица бр. 31, ради брисања укњижбе, одлучујући о жалбама тужиоца изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 614/12 од 25.04.2024. године и жалби тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 17.10.2024. године и 27.01.2025. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П 614/12 од 17.10.2024.године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 614/2012 од 25.04.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду П 614/2012 од 17.10.2024.године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и потврђује решење Вишег суда у Београду П 614/2012 од 27.01.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом, исправљеном решењем од 17.10.2024. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се брише упис ББ из ... и ВВ из ... на по 1/6 куће у ... улици број ..., као и на петособном стану на првом спрату куће у ... улици број ..., као и право коришћења на к.п... и ..., а што је све уписано у ЛН ... КО ... Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца од 13.07.2023. године изјављена против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 07.07.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог за прекид

поступка. Ставом четвртим изреке, одбачен је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање од 25.09.2023. године. Ставом петим изреке, утврђено је да је жалба тужиоца од 05.12.2023. године, изјављена против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 01.12.2023. године, повучена. Ставом шестим изреке, одбијено је субјективно преиначење тужбе означавањем као тужених ГГ и ДД. Ставом седмим изреке, одбачени су предлози тужиоца од 29.09.2023. године, 25.10.2023. године, 30.10.2023. године, 03.11.2023. године, 26.04.2024. године и 15.05.2024. године за одређивање другог стварно надлежног суда. Ставом осмим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца од 26.02.2024. године изјављена против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 12.02.2024. године. Ставом деветим изреке, обавезан је тужилац да туженима, као солидарним повериоцима, накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.006.451,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио две жалбе и то дана 26.06.2024. године, коју је поднео сам тужилац, побијајући пресуду у ставу осмом изреке пресуде и другу жалбу којом је побијао пресуду у целини, поднету дана 27.06.2024. године, преко пуномоћника из свих разлога превиђених одредбом чл.373 став 1 ЗПП-а. Трошкове другостепеног поступка није тражио. Накнадно је тужилац доставио и допуне жалбе на пресуду дана 05.07.2024. године, 05.09.2024. године, 11.09.2024. године (насловљене као поднесак), дана 17.09. и 18.09, те 10.09.2024. године, поднесак и допуну жалбе од 10.10.2024. године, које су све неблаговремене, због чега нису биле предмет разматрања од стране другостепеног суда. Тужени ББ и ВВ су одговорили на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка нису тражили.

Против решења о исправци пресуде, донетог дана 17.10.2024.године, тужилац је изјавио две жалбе 12.11.2024. године и 14.11.2024. године из свих разлога предвиђених одредбом чл.360 став 1 ЗПП-а. Трошкове другостепеног поступка није тражио. Тужени ББ и В су одговорилиВли дана 29.11.2024. године на жалбу тужиоца против решења о исправци. Трошкове другостепеног поступка нису тражили.

Тужилац је изјавио жалбу и против решења од 27.01.2025. године, којим је одбачен предлог тужиоца од 19.11.2024. године за понављање поступка у предмету Вишег суда у Београду П 614/2012 и предлог тужиоца од 29.11.2024. године за понављање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 1571/21 одбацио, и исту жалбу је допунио благовремено дана 14.02. и 18.02.2025. године. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући првостепену пресуду и побијана решења у границама законских овлашћења предвиђених одредбом чл.372 и у вези са чл.388 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Сл.гласник РС" број 125/04 и 111/09) који примењује на основу прелазних и завршних одредби чл. 506 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС"број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон) Апелациони суд је оценио да жалбе тужиоца нису основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде и побијаних решења је јасна, разумљива и не противречи сама себи, ни разлозима пресуде, нити доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама,

тако да се законитост и правилност пресуде и решења са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи жалби тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП.

Правилан је закључак првостепеног суда да су били испуњени услови за примену одредбе чл.349 став 2 ЗПП-а којом је предвиђено да ће грешке у именима и бројевима, као и друге очигледне грешке у писању и рачунању, недостатке у облику и несагласност преписа пресуде са изворником пресуде исправити председник већа, те када је применом цитиране одредбе закона првостепени суд исправио очигледну омашку у рачунању. Наиме, правилним сабирањем износа досуђених образложењем пресуде на име трошкова поступка долази се до износа који је исправљен управо овим решењем на износ од 1.006.451,00 динар са неправилно обрачунатог износа од 1.010.451,00 динар, како је стајало у ставу деветом изреке побијане пресуде, због чега разлоге за доношење решења о исправци у потпуности прихвата и овај суд, као правилне, па је донео одлуку као у ставу првом изреке, применом одредбе чл.387 тачка 2 ЗПП-а.

Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд је правилном применом одредбе чл.422 ЗПП-а одбацио предлоге тужиоца од 19.11.2024. године за понављање поступка у предмету Вишег суда у Београду П 614/2012 и предлог тужиоца од 29.11.2024. године за понављање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев бр.1571/2021. Ово имајући у виду да је правилан закључак првостепеног суда, који прихвата и овај суд, као другостепени, да је понављање поступка ванредни правни лек који изјављује странка против правноснажне одлуке којом је поступак окончан, а како су ови ванредни правни лекови поднети у фази поступка пре него што је пресуда постигла правноснажност, то су они недозвољени, имајући у виду да је у време подношења ових предлога у току поступак по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 614/12 од 25.04.2024. године, исправљене решењем од 17.10.2024. године, те како правноснажност одлуке још увек није наступила, то су ови предлози недозвољени.

Правилна је и одлука првостепеног суда садржана у ставу другом побијане пресуде, којим је одбацио као недозвољену жалбу тужиоца од 13.07.2023. године, изјављену против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 07.07.2023. године, зато што је наведена жалба изјављена против решења првостепеног суда, којим је суд одредио одржавање припремног рочишта на дан 07.07.2023. године, те решењем одредио извођење доказа у даљем току поступка и решењем закључио припремно рочиште, а што су све решења која се тичу руковођења главном расправом – управљања поступком, против којих у смислу одредбе чл.312 став 5 ЗПП-а није дозвољена посебна жалба, а одредбом чл.350 став 1 ЗПП-а прописано да сва решења која се доносе на рочишту објављује председник већа, односно судија појединац, док је одредбом става 2. исте законске одредбе прописано да ће се решење које је на рочишту објављено, доставити странкама у овереном препису, само ако је против тог решења дозвољена посебна жалба или ако се на основу тог решења може одмах тражити извршење или ако то захтева управљање парницом, те како је тужилац жалбу од 13.07.2023. године изјавио против решења којим се главна расправа одржава, којим се одређује извођење доказа и главна расправа закључује, то је правилно првостепени суд одбацио жалбу тужиоца против наведених решења, јер против истих није дозвољена посебна жалба, те

је правилна одлука првостепеног суда заснована на примени одредбе чл.365 став 1 ЗПП-а.

Правилно је првостепени суд, а супротно наводима жалбе тужиоца одлучио када је одбио предлог за прекид поступка до правноснажног окончања поступка који се води пред Првим основним судом у Београду П 8523/17 ставом трећим изреке побијане пресуде, с обзиром да је парнични поступак у односу на којег тужилац предлаже прекид поступка већ правноснажно прекинут због смрти странке, те правилно оценио да у тој ситуацији може сам да реши о претходном питању у смислу одредбе чл.12 ЗПП-а. Осим тога, уколико је накнадно пред надлежним органом правноснажно решено претходно питање (члан 12) на коме је одлука заснована тужиоцу стоји на располагању предлог за понављање поступка.

Неосновано се наводима жалбе тужиоца указује да је неправилна одлука првостепеног суда из става четвртог изреке побијане пресуде којом је одбачен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање од 25.09.2023. године, имајући у виду да је првостепени суд ову одлуку донео правилном применом одредбе чл.115 став 1 ЗПП-а, јер је тужилац садржином оба предлога тражио поновно одржавање главне расправе, зато што тужилац сматра да је поступак у прекиду, а како правилно првостепени суд налази да предлог за враћање у пређашње стање представља правно средство којим се уклањају последице пропуштања, а у конкретном случају за тужиоца нема штетних последица, нити пропуштене радње, јер је тужилац присуствовао рочишту које је одржано, правилна је оцена да је предлог за враћање у пређашње стање недозвољен. Осим тога, предлог за враћање у пређашње стање од 25.09.2023. године, који се односи на рочиште одржано 07.07.2023. године, поднет је и неблаговремено након истека рока од 8 дана од дана пропуштања, што је првостепени суд правилно ценио приликом доношења наведеног решења.

Правилна је одлука првостепеног суда садржана у ставу петом изреке побијане пресуде којим је утврђено да је жалба тужиоца од 05.12.2023. године изјављена против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 01.12.2023. године повучена. Наиме, решењима донетим на рочишту 01.12.2023. године одбачен је предлог за одређивање другог стварно надлежног суда и одбијен је предлог пуномоћника тужиоца и тужиоца, да се као тужени, осим прво, друго и трећетуженог означе и два нова лица са пребивалиштем у ... Против наведеног решења, тужилац је изјавио жалбу 26.02.2024. године, а 05.12.2023. године изјављена жалба против решења од 01.12.2023. године је повучена. Наиме тужилац је ову жалбу повукао, која је претходно била изјављена преко пуномоћника, на основу одредбе чл.356 став 2 ЗПП-а. Правилно је првостепени суд нашао да накнадним покушајем оснажења навода из предметне жалбе није могуће оснажити жалбу која је једном повучена, будући да је правилном применом члана 356 став 3 ЗПП-а првостепени суд правилно оценио да странка не може опозвати своју изјаву о одрицању права на правни лек или изјаву о повлачењу жалбе.

Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд је правилном применом одредбе чл.199 став 2 ЗПП-а одбио предлог за проширење тужбе на нове тужене, правне следбенике, сада пок. ЂЂ, јер тужилац није доставио тачне адресе

новоозначених тужених, што је ускратило могућност суду и да достави тужбу новоозначеним туженима, а ради изјашњења да ли пристају да ступе у парницу поред већ постојећих тужених, с обзиром да је одредбом ч.199 став 2 ЗПП-а предвиђено да уз тужиоца може приступити нови тужилац или да тужба може бити проширена на новог туженог са његовим пристанком. Осим тога, правилно је првостепени суд оценио да тужилац није образложио ни разлог због кога 13 година након подношења тужбе врши проширење тужбе на тужене, који живе у иностранству и за које се не зна тачна адреса код чињенице да је садржина захтева остала иста.

Неосновано се наводима жалбе напада и правилност решења садржаног у ставу седам изреке побијане пресуде, којим су одбачени предлози тужиоца од 29.09.2023., 25.10.2023. и 30.10.2023. године, те 03.11.2023. године, 26.04.2024. и 15.05.2024. године за одређивање другог стварно надлежног суда, јер је истоветне захтеве за делегацију суда тужилац подносио раније током овог поступка, а о њима је већ правноснажно одлучено применом одредбе чл.62 став 2 ЗПП-а, при чему су захтеви засновани на истим чињеничним тврдњама.

Правилно је првостепени суд одлучио ставом осмим изреке побијане пресуде, када је одбацио као недозвољену жалбу тужиоца од 26.02.2024. године изјављену против решења Вишег суда у Београду П 614/12 од 12.02.2024. године, јер се ради такође о решењу које се односи на руковођење расправом, односно о решењу о одржавању рочишта за главну расправу у смислу одредбе чл.312 став 5 ЗПП-а.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда и стању у списима предмета, парничне странке су уписане као сувласници на породичној стамбеној згради на адреси у ... у ... улици број ... и то тужилац са обимом удела од 4/6, а тужени ББ и ВВ са обимом од 1/6 идеалног удела у праву својине. У оквиру података о посебним деловима зграде В лист бр.ЛН ... КО ..., уписана је само једна јединица и то петособан стан на првом спрату, чији су сувласници тужени ББ и ВВ. Уговором о продаји и куповини од 25.03.1939. године, правни претходник тужиоца, деда тужиоца, АА, стекао је право својине на непокретном имању описаном у А листу ЗКУЛ ... КО ... и то под редним бројем 1 парцела ... кућа број 3 у Улици ..., са кућиштем, једном зградом, двориштем и вртом у површини од 10 ари и 75,70 м². На основу извршног наследног решења Првог среског суда за Град Београд О 141/55 од 26.05.1955. године укњижено је право власништва на земљиште у А листу у корист супруге ЕЕ и синова ЂЂ и ЖЖ са по 1/3. На основу решења Комисије за национализацију НОО Савски венац у Београду од 22.10.1959. године, решења Секретаријата за финансије исте општине у Београду од 13.05.1960. године бр.2438/3 и решења Комисије за национализацију НО Београда бр.06/4 3038/60 од 23.04.1960. године, укњижена је друштвена својина на некретнинама у А листу, те један двособан стан у сутерену и једна гаража, чији је власник ЕЕ, један петособан стан у приземљу чији је власник ЖЖ и један петособан стан на спрату чији је власник ЂЂ. Уговором о поклону од 22.02.1961. године ЂЂ је поклонио један петособан стан на спрату у ... број ... свом сину ЗЗ. Како је ЗЗ у тренутку закључења уговора био малолетан, у име и за његов рачун уговор је закључила ЕЕ као његов старалац, односно баба ЗЗ и мајка ЂЂ. На основу решења Комисије за национализацију при Извршном већу НР Србије бр.1156/2-61 од 31.07.1961. године и правноснажног решења Секретаријата за финансије при НОО Савски венац бр.2438/3 од 13.05.1960. године, укњижено је земљиште у А листу као друштвена својина, с тим да је истим

решењем забележено да се упис права власништва у корист ЕЕ, ЂЂ и ЖЖ односи на кућу уписану као ЗК тело II и гаражу као ЗК тело III, те је уписано право власништва у корист малолетног ЗЗ на петособном стану на првом спрату. ЗЗ је преминуо и њега је наследио његов отац ЂЂ. На основу правноснажног оставинског решења Другог општинског суда у Београду О 645/77 од 22.08.1977. године укњижено је право власништва на петособном стану на спрату у кући број ... у ... улици у корист ЂЂ. ЖЖ и ЕЕ су закључили уговор о поклону дана 08.12.1981. године, којим је ЕЕ поклонила један двособан стан у сутерену зграде и гаражу у ... у ... На основу уговора о поклону укњижено је право власништва на 1/3 куће у ... број ... у корист ЖЖ, што са 1/3 + 1/3 даје 2/3. На основу уговора о продаји од 28.06.1983. године укњижено је право власништва на петособном стану на спрату куће у ... улици број ... са ЂЂ у корист ББ и ВВ са по 1/2. Отац тужиоца, ЖЖ, покренуо је парницу пред Другим општинским судом у Београду против тужених ЂЂ, свог брата и ББ и ВВ, због повреде права прече куповине. На основу уговора о поклону укњижено је право власништва са 1/3 са ЖЖ на АА, овде тужиоца са 1/3. На основу решења Другог општинског суда у Београду П 4450/83 од 29.03.1984. године, уписана је забележба постојања привремене мере забране отуђења и оптерећења. Предметни парнични поступак је у прекиду решењем што је суд утврдио увидом у решење Првог основног суда у Београду П 8523/17 од 14.09.2022. године, којим је одбијен предлог за наставак тог поступка. На основу уговора о поклону од 30.05.1987. године укњижено је право власништва са 1/3 АА у корист ИИ, мајке тужиоца. На основу оставинског решења иза ЖЖ укњижено је право са 2/3 у корист ИИ. Решењем Дн 1000/97 на основу чл.1, 8, 8а и 47 укњижено је брисане укњижбе друштвене својине и укњижено земљиште у А листу као државна својина Републике Србије. Дана 22.04.2004. године, а на основу уговора о поклону од 27.06.1994. године укњижено је право власништва на 2/3 осим петособног стана на спрату досадашњег власника ИИ у корист ААа. Предметно решење о укњижби је укинто решењем Округног суда у Београду Гж 5952/05 од 27.07.2005. године са налогом да се поступи сагласно молби предлагача, па је у коначном, извршен упис права власништва на 2/3 куће и гараже у корист АА са правом плодоуживања на 2/3 куће и гараже у корист ИИ.

Применом материјалног права на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је одбио захтев тужиоца да се брише упис тужених ББ и ВВ на по 1/6 куће у ... улици број ..., као и на петособном стану на првом спрату исте куће у ... број ..., као и право коришћења на к.п... и ..., уписано у ЛН ... КО ..., налазећи да су ови тужени уписани у катастар непокретности на основу одребе чл.69в став 5 Закона о државном премеру и катастру и уписима прав на непокретностима ("Сл.гласник РС" бр.83/92...101/05), у вези са чл.42 став 1 Правилника о изради и одржавању катастра непокретности ("Сл.гласник РС" 46/99), када су се за носиоца права на непокретности, одређивала лица која су последња уписана у земљишну књигу без провере основаности уписа у земљишној књизи, будући да је наведена провера недозвољена према одредбама тог закона и Правилника.

Првостепени суд је констатовао да се предметни упис у катастру непокретности заснива на упису у земљишним књигама од 1983. године извршен на основу уговора о купопродаји непокретности, закљученог између ЂЂ и овде тужених ББ и ВВ. Конкретан земљишно-књижни поступак уписа спроводио се по правилима садржаним у Закону о земљишним књигама Краљевине Југославије ("Службене новине" бр.146-ЛП

од 01.06.1930. године), која су се примењивала на основу одредбе члана 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације (“Сл.лист ФНРЈ” бр.86/1946). Приликом уписа земљишно-књижни суд испитивао је по службеној дужности да ли су испуњени законом предвиђени услови за упис у ком смислу је важило начело легалитета, што значи да су се приликом уписа испитивала испуњеност два кумулативно постављена услова – формално-правни, предвиђен правним правилима земљишно-књижног права из параграфа 36 Закона о земљишним књигама, којим је одређен круг исправа на основу којих се може извршити упис власништва и други материјално-правни услов који је предвиђен појединим позитивним прописима, а у спорном тренутку то је био Закон о основама својинскоправних односа. Према тада важећим прописима упис ће се дозволити ако према земљишно-књижном стању нема препрека за упис, ако су странке способне да располажу предметом на који се упис односи, ако је подносилац овлашћен да поднесе молбу, ако се предлог заснива на садржини поднетих исправа и ако исправа има облик подобан за дозволу уписа.

У конкретном случају основ за упис представља уговор о продаји закључен 28.06.1983. године, чија правна ваљаност представља претходно питање од којег зависи одлука у овој правној ствари. Узимајући у обзир да је парнични поступак пред Првим основним судом у Београду П 8523/17 у прекиду, којим се утврђује повреда права прече куповине и ништавост предметног уговора о продаји, овај суд је одбио предлог за прекид поступка и одлучио у смислу одредбе чл.12 ЗПП-а те оценио да је неоснована тужиочева тврдња да је закључењем овог уговора о купопродаји повређено право прече куповине, јер никада није извршена физичка деоба куће на адреси у Ул...

Овакав закључак првостепени суд изводи из околности да је решењем Комисије за национализацију од 31.07.1961. године промењено решење исте Комисије од 21.06.1960. године и утврђено да није национализована зграда у ..., а засновано на примени одредбе члана 13 Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта. Ово решење донето је након што је утврђено да непокретност на адреси Ул... зграда коју чине три посебне стамбене јединице, те је самим решењем даље одлучено да се у својину оставља ИИ један двособан стан и гаража, ЖЖ један петособан стан у приземљу и ЂЂ један петособан стан на првом спрату. Да је у питању била јединствена непокретност која није физички подељена на стамбене јединице, односно посебне делове - станове, не би било места ни примени одредбе члана 13 Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, према којој се може оставити у својину грађана стамбена зграда која уз два стана, односно три мања стана има још један споредни стан који по својој намени или по својој структури положаја у згради или удобности представља споредни део те зграде и исто тако може се оставити у својини грађана и стамбена зграда која уз један стан или два мања стана има пословне просторије које немају више од 10 м². У супротном, применом одредбе чл.13 Закона о национализацији најамних зграда и грађевинских земљишта, не би било могуће спровести поступак денационализације, те би предметна непокретност у коначном била национализована у целости. Осим тога, решењем о национализацији од 22.10.1959. године, како то првостепени суд закључује, утврђено је да је на дана 26.12.1958. године национализована и постала друштвена својина зграда у Ул... која се састоји од два петособна и једног двособног стана и истим решењем су изузете од национализације и остављене у својини двособан стан ИИ, петособан стан ЖЖ и

петособан стан на спрату ЂЂ.

Првостепени суд даље закључује да су и сами правни претходници парничних странака располагали посебним деловима стамбене зграде и то тако што је уговором о поклону закљученим између ЂЂ и ЗЗ, чији је старатељ у том тренутку била ИИ, располагано у корист ЗЗ, петособним станом на првом спрату, те је и по том основу извршена укњижба на предметном петособном стану, да је уговором о поклону од 08.12.1981. године ИИ поклонила двособни стан у сутерену и гаражу свом сину ЖЖ, уговором о доживотном издржавању ИИ закључила је уговор о доживотном издржавању са својим сином ЖЖ који је за предмет имао двособан стан у сутерену зграде и једну гаражу. Првостепени суд је имао у виду да је укњижба извршена само на основу уговора о поклону у корист ЗЗ, док у односу на два преостала уговора није спроведена укњижба, већ је иста извршена на основу допуне уговора о поклону, како то произлази из извештаја РГЗ, којим је пренет идеални део од 1/3 на ЖЖ на основу кога је извршена укњижба на 2/3 у корист ЖЖ. Међутим, узимајући у обзир да су правни претходници и тужиоца и тужених ББ и ВВ располагали непокретностима управо на онај начин како су им додељене решењем Комисије за национализацију од 31.07.1961. године, а наиме да је ЂЂ располагао петособним станом на првом спрату, а ИИ двособним станом у сутерену и гаражом, те да је ИИ као старатељ ЗЗ била упозната са садржином уговора о поклону из 1961. године, то је првостепени суд закључио да су сви тадашњи сувласници били упознати са начином располагања и да се истом нису противили, одакле је извео закључак да је физичка деоба извршена вансудским путем, а све у сагласности са решењем Комисије за национализацију од 31.07.1961. године.

Осим тога, првостепени суд је ценећи и приговор застарелости истакнут од старне тужених ББ и ВВ нашао да је тужилац изгубио право на подношење тужбе за брисање уписа у евиденцији права на непокретности.

Ово стога што је спорна укњижба права у корист овде тужених извршена 1983. године, а тужба у овој правној ствари поднета 2009. године, односно након 26 година, те имајући у виду да се основаност приговора застарелости има ценити по правним прописима важећим у тренутку спорне укњижбе, односно у смислу Параграфа 71 Закона о земљишним књигама и узимајући у обзир да су тужени ББ и ВВ уписани на основу правно ваљаног правног посла – уговора о продаји непокретности и за који стану су исплатили тржишну цену, што је утврђено из потврде пореске управе приложене спису предмета. Првостепени суд је закључио да су тужени били савесни, те да су право својине стекли у доброј вери, а да је тужилац, иако упознат са спорном укњижбом 1983. године тужбу поднео по истеку трогодишњег рока у коме је могао да захтева брисање, па је због тога захтев и застарео. Тужбени захтев према туженој Републици Србији првостепени суд је одбио као неоснован, налазећи да је основан приговор недостатка пасивне легитимације, имајући у виду да су већ у тренутку подношења тужбе били испуњени услови за конверзију права коришћења у право својине.

Чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано правилном оценом изведених доказа у смислу одредбе чл.8 ЗПП-а. Садржина изведених доказа и њихова оцена изложени су у образложењу одлуке на јасан, логичан и убедљив начин. У жалби тужилац није истицао нове чињенице, нити понудио, нити предложио нове доказе у

смислу одредбе чл.359 став 1 ЗПП-а. Жалбом тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован, а за своју одлуку је дао ваљане, непротивречне и потпуне разлоге које у свему прихвата и овај суд, као другостепени и ближе не образлаже.

Неосновано се наводима жалбе тужиоца указује да је првостепена пресуда донета уз низ процесних повреда поступка доношењем процесних решења, која су саставни део изреке пресуде, чију је правилност овај суд претходно испитао и утврдио неоснованост навода жалби. Неосновано се наводима жалбе тужиоца указује да тужени ВВ није примио тужбу у овој правној ствари, јер из списка предмета несумњиво произилази закључак да тужени ВВ јесте примио тужбу са прилозима и налогом за изјашњење, након чега је овластио пуномоћника те учествовао у поступку преко овлашћеног пуномоћника из реда адвоката који је заједнички пуномоћник и за оба тужена. Без утицаја је закључак првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева према туженој Републици Србији, као пасивно нелегитимисаној у овој правној ствари, јер се ради о нужним супарничарима на страни тужених, па неоснованост захтева у односу на било коју од странака се простире и на остале нужне јединствене супарничаре на страни тужених.

Неосновано се наводима жалбе указује на неправилност ожалбене пресуде, зато што је поступак у овој правној ствари у прекиду, а ово стога што прекид који је одређен у односу на умешача на страни тужиоца решењем од 08.12.2021. године, које је потврђено по жалби тужиоца решењем Апелационог суда у Београду Гж 562/22 од 31.3.2022. године, не представља сметњу да се поступак у овој правној ствари оконча између парничних странака.

Овај суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца, али их посебно не образлаже, применом овлашћења из чл.382 став 1 ЗПП-а, имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије, за жалиоца, повољније одлуке у овој правној ствари.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у питање законитост и правилност побијане одлуке и решења, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу одредбе чл.375 и 388 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка имајући у виду да је првостепени суд правилном применом одредбе чл.149, 150 и 159 ЗПП-а и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката одмерио трошкове тужених, сразмерно успеху у спору.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Токић